

ли до водата, всички живи същества, безъ разлика, я употребяватъ. Първоначално живитѣ същества сж приемали храната си отъ въздуха, послѣ отъ водата и най-послѣ отъ твърдата материя. Така е било и съ човѣка. Нѣкога човѣкъ се е хранилъ и съ свѣтлина. Съврѣмениятъ човѣкъ е забравилъ изкуството да се храни съ свѣтлина; само очитѣ му сж запазили тази наука и до днесъ. Ако очитѣ на човѣка дълго врѣме не се хранятъ съ свѣтлина, тѣ ще се атрофиратъ.

Слѣдователно, първата задача на човѣка е да си състави ясна прѣдстава за Бога. Говори ли се за Него, трѣбва да включвате въ съзнанието Му всички същества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, за които Той еднакво се грижи. Нѣма друго същество, като Бога, по-добро, по-възвишено, по-благородно, по-отзивчиво, отъ което да изтича животътъ. Животътъ на цѣлата вселена се крие въ Бога. Той нѣма равень на себе си. И най-голѣмиятъ грѣшникъ, и най-голѣмиятъ глупецъ, като помислятъ за Бога, нѣкъждѣ дълбоко, трепва нѣщо въ тѣхъ. Ако човѣкъ не разбере сжщината на това трепване, той ще мине и замине прѣзъ живота, безъ да схване, какво прѣдставлява Великото Начало. Той ще каже: трепна нѣщо въ мене, като че мечка видѣхъ. Да, приятно е човѣкъ да види мечка, но понеже трепването е силно, той се плаши и загубва и ума, и дума. Често и най-голѣмиятъ герой се уплашва отъ погледа на красивата мома. Този герой